

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że usługi wodne obejmują pobór, piętrzenie, magazynowanie, uzdatnianie i dystrybucję wód powierzchniowych lub podziemnych również do celów wytwarzania energii elektrycznej z siły wodnej, żegluga i ochrony przeciwpowodziowej. Poza tym do usług wodnych należy też zużycie własne.

Stosowanie pojęcia „usługi wodne” przez pozwaną jest sprzeczne z art. 9 ramowej dyrektywy wodnej (RDW). Wyłącza ona z zakresu stosowania pojęcia usług wodnych w rozumieniu dyrektywy usługi wodne takie jak spiętrzenia dokonywane dla celów wytwarzania energii elektrycznej z siły wodnej, żegluga i ochrony przeciwpowodziowej. Tak wąska wykładnia jest niezgodna z RDW, podważa skuteczność jej art. 9 i zagraża tym samym realizacji celów tej dyrektywy.

Prawdą jest, że państwa członkowskie dysponują pewnym zakresem uznania przy wyłączeniu usług wodnych ze zwrotu kosztów na podstawie art. 9 RDW. Mogą one uwzględniać w pierwszej kolejności społeczne, ekologiczne i gospodarcze skutki zwrotu kosztów oraz warunki geograficzne i klimatyczne. Ponadto państwo członkowskie może na podstawie art. 9 ust. 4 RDW postanowić, by nie stosować przepisów art. 9 ust. 1 akapit drugi RDW do polityki opłat wodnych i zwrotu kosztów za usługi wodne. Warunkiem tego jest, by chodziło o istniejącą praktykę w państwie członkowskim i by nie narażało to założeń tej dyrektywy i realizacji jej celów.

Całkowite wyłączenie usług wodnych o znacznym zakresie, tak jak dokonuje tego pozwana, wykracza jednak daleko poza ten zakres uznania.

wania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁾, a także art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 38/05 (ex NN 52/04), udzielonej przez Niemcy na rzecz grupy Biria ⁽²⁾.

— Obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, a także art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 38/05 (ex NN 52/04), udzielonej przez Niemcy na rzecz grupy Biria, nie podejmując wszelkich działań niezbędnych do natychmiastowego i skutecznego wykonania decyzji Komisji poprzez odzyskanie przyznanej pomocy państwa.

Zdaniem Komisji sposób odzyskania pomocy wybrany przez pozwaną, na drodze roszczeń cywilnoprawnych i postępowania egzekucyjnego przed sądami niemieckimi nie pozwała na natychmiastowe i skuteczne wykonanie decyzji Komisji. Dodatkowo Komisja twierdzi, że do dnia wniesienia skargi pozwana nie skorzystała w celu wykonania decyzji ze środka tymczasowego wynikającego z wyroku zaocznego.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-527/12)

(2013/C 26/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, F. Erlbacher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stoso-

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 195, s. 55.

Odwwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 września 2012 r. w sprawie T-404/10 National Lottery Commission przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 21 listopada 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Bullock, F. Mattina, pełnomocnicy)